

myndighed og samvær, for den af forældrene, der ikke har del i forældremyndigheden, opretholdes under barnets eller den unges anbringelse uden for hjemmet. Statsamtets adgang til efter loven om forældremyndighed og samvær at fastsætte eller ændre samvær og kontakt berøres ikke af anbringelsen.

Hvis betingelserne i stk. 2-4 er opfyldt, kan der imidlertid træffes afgørelse om at regulere eller midlertidigt ophæve den af statsamtet fastsatte ret til samvær og kontakt.

Udgangspunktet for samværet og kontakten med barnet eller den unge vil for den af forældrene, der ikke har del i forældremyndigheden, være den af statsamtet fastsatte ret. Kommunen har således ikke kompetence til at tillægge den af forældrene, der ikke har del i forældremyndigheden, en videregående ret til samvær og kontakt med barnet eller den unge end den, der til enhver tid er fastsat af statsamtet. Kommunen kan således ikke lempe et af statsamtet fastsat vilkår for samværet, fx om overvågning eller deponering af pas. Kommunen kan derimod inden for den af statsamtet fastsatte tidsmæssige ramme tilrettelægge den praktiske afvikling af samværet, fx fordele samværet over 2 dage.

Hviler en ret til samvær og kontakt på en aftale forældrene imellem, er det den aftalte ret, der danner udgangspunkt for samværet og kontakten mellem barnet eller den unge og den af forældrene, der ikke har del i forældremyndigheden. Også i disse tilfælde kan der, hvis betingelserne i stk. 2-4 er opfyldt, træffes afgørelse om at regulere eller midlertidigt afbryde det aftalte samvær.

Bedsteforældre, andre nære pårørende, naboer og andre personer i barnets eller den unges dagligdag kan have haft tætte relationer til barnet eller den unge, som det kan være af betydning at opretholde under anbringelsen uden for hjemmet. Kontakten til nære slægtninge bør af kommunen støttes i det omfang, det findes at være til gavn for barnet eller den unge, men en lovfæstet ret til samvær med barnet eller den unge tilkommer alene forældrene.

En eventuel begrænsning eller afbrydelse af barnets eller den unges kontakt med andre end forældrene kan besluttes af kommunen efter den almindelige regel, der giver kommunen kompetence til at træffe afgørelser om barnets eller den unges forhold under anbringelsen, jf. forslaget § 53, stk. 1. Kommunens afgørelse om barnets eller den unges kontakt med andre end forældrene kan – i lighed med andre afgørelser under anbringelsen – af forældremyndighedens indehaver eller den unge, der er fyldt 15 år, påklages til det sociale nævn. Dette gælder såvel de tilfælde, hvor kommunen træffer afgørelse om at begrænse eller afbryde en kontakt, som foræl-

dremyndighedens indehaver ønsker opretholdt som de tilfælde, hvor kommunen mod forældremyndighedsindehaverens ønske træffer afgørelse om, at en kontakt mellem barnet eller den unge og en pårørende eller anden person skal opretholdes.

Afviklingen af samværet og kontakten kan rejse en række praktiske problemer, og forslaget § 2 hjemler en adgang for kommunen til at fastsætte omfanget og udøvelsen af samværet eller kontakten mellem forældrene og barnet eller den unge. Det kan dreje sig såvel om tilrettelæggelsen af de gensidige besøg som om, hvorledes brev- og telefonkontakten skal foregå. Efter stk. 2 har kommunen endvidere adgang til at fastsætte nærmere vilkår for samværet, fx at samværet skal foregå et bestemt sted. Kommunens adgang til at regulere samværets praktiske afvikling har til hensigt at tilgodese barnet eller den unge, og det præciseres i bestemmelsen, at der ved afgørelsen skal lægges særlig vægt på hensynet til barnet eller den unge og formålet med anbringelsen.

Loven sætter en grænse for, i hvilket omfang kontakt- og samværsretten kan reguleres af kommunen. Efter stk. 2, 3. pkt., kan der således ikke efter 1. pkt. træffes afgørelser, der medfører, at samvær og kontakt kun må finde sted mindre end en gang hver måneden (kalendermåned). En afgørelse, som medfører, at samvær og kontakt kun må finde sted mindre end en gang hver måned, vil være at betragte som en afgørelse om afbrydelse af forbindelsen mellem forældrene og barnet eller den unge og skal behandles efter reglerne herom, jf. stk. 3.

Der kan ikke generelt fastsættes en tidsmæssig ramme for samværets varighed. Det må bero på en konkret vurdering, hvornår et månedligt samvær er så beskedent, at der i realiteten er tale om en afbrydelse af forbindelsen i henseende til samvær.

I forslaget § 3 fastsættes betingelserne for at træffe afgørelse om at afbryde forbindelsen mellem forældrene og barnet eller den unge. Der er tale om et meget alvorligt indgreb, og en afgørelse om ikke at måtte have forbindelse med barnet eller den unge kan af forældrene føles som endog mere vidtgående end afgørelsen om at anbringe barnet eller den unge uden deres samtykke. Det skal derfor være nødvendigt af hensyn til barnets eller den unges sundhed eller udvikling at træffe en sådan afgørelse.

Som tidligere nævnt, skal en afgørelse, som medfører, at samvær og kontakt kun må finde sted mindre end en gang om måneden, betragtes som en afgørelse om at afbryde forbindelsen mellem forældrene og barnet eller den unge.

De samme strenge betingelser gælder for en afgørelse om, at samvær kun må foregå under tilstedeværelse af en repræsentant for kommunen, dvs. en af